

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

สำนักพิมพ์ ประพันธ์สาส์น

สามเกลอ พล, นิก, กิมหงวน

พระยมพิโรธ

ป.อินทรปาลิต

คุณหญิงวาดลงมาห้องรับประทานอาหารในตอนเช้าวันนั้นล่ากว่าทุก ๆ คน
เมื่อลงบันไดมาที่ห้องโถงแทนที่ท่านจะเข้าไปในห้องรับประทานอาหารทางด้านนี้
ท่านกลับเดินออกไปที่เฉลียงหลังตึก เพราะอยากจะรู้ว่าพวกคนสวนเริ่มลงมือทำงานกันหรือยัง
แต่แล้วคุณหญิงวาดก็แลเห็นคนใช้ชายหญิง และคนสวนของท่านไม่ต่ำกว่า 15 คน
รวมทั้งหัวหน้าแม่ครัว และคนครัวอีก 3 คน ยืนจับกลุ่มห้อมล้อมกันอยู่ข้างศาลาพักร้อน ซึ่งอยู่ห่าง
จากตึกใหญ่ประมาณ 10 เมตร

แจ้วสาวใช้ของท่านยืนอยู่กลางกลุ่ม กำลังอ่านข้อความในกระดาษแผ่นหนึ่งให้
พวกคนใช้คนสวน และแม่ครัวฟัง คุณหญิงวาดมองด้วยความแปลกใจ แล้วท่านก็ร้องตะโกน
ขึ้นดัง ๆ

“ไปปลิวคอมมิวนิสต์หรือยังไงวะแจ้ว งานการไม่ต้องทำมาขึ้นจับกลุ่มกันอยู่ที่นั่น
หมด มานี่ซินางแจ้ว”

พวกคนใช้ชายหญิงตลอดจนคนสวน และพวกแม่ครัวต่างแยกย้ายกระจายออกจาก
กลุ่มทันที ส่วนแจ้วเดินตรงมาที่ตัวตึก ถึงกระดาษแผ่นนั้นขึ้นบันไดหลังตึกเข้ามาหาคุณหญิงวาด
ทรุดตัวนั่งพับเพียบเรียบร้อยบนพื้นเฉลียง

“ขมบาลท่านเอาไปประกาศขึ้นมาดิริมรั้วบ้านเราเจ้าค่ะ”

คุณหญิงวาดนัยน์ตาเหลือก

“หา แก่วายังไงนะแจ้วพูดใหม่ซิ”

สาวใช้ยิ้มแห้ง ๆ ทำทีของหล่อนเต็มไปด้วยความหวาดกลัวท้าวมัจจุราช หรือพระ
ยม หรือขมบาล ซึ่งเป็นใหญ่ในเมืองนรก และมีหลายชื่อด้วยกัน

“ขมบาลเจ้าค่ะ ท่านเอาประกาศมาปิดที่รั้วบ้านเราเจ้าค่ะ”

คุณหญิงวาดยกมือขวาทาบอก

“ตายแล้ว.....เขากำลังโจษขานกันทั่วเมืองว่าขมบาลท่านต้องการชีวิตชาวกรุง
เทพ ๆ ถึงแสนคน ท่านปิดประกาศไว้ตรงไหนวะ” คุณหญิงวาดพูดเสียงสั่นผิดปกติ ใบหน้าของ
ท่านซีดเผือดเต็มไปด้วยความรักตัวกลัวตาย

“ปิดไว้ข้างประตูรั้วด้านนอกเจ้าค่ะ นายเพ็งเขาออกไปรับประทานกาแฟ พอเปิดประตูรั้วหลังบ้านออกไปเห็นประกาศนี้ติดอยู่กับรั้วตอนล่างซึ่งเป็นอิฐโอบกปูน แล้วนายเพ็งเขาก็ฉีกออกเอาเข้ามาในบ้าน แจ่วก็อ่านให้พวกเราฟังค่ะ”

คุณหญิงวาดรู้สึกประหวั่นพรั่นใจอย่างยิ่ง แม้ท่านมีวัยชราภาพแล้วท่านก็เหมือนกับมนุษย์ทั้งหลายที่รักตัวกลัวตาย และไม่ยอมตาย

“ส่งมาให้ข้าซิเจ้า”

สาวใช้ส่งประกาศของขมบาลให้คุณหญิงวาดอย่างนอบน้อม มันเป็นสิ่งพิมพ์ที่พิมพ์ได้สวยงามเป็นระเบียบเรียบร้อย เลนตัวอักษรขนาดใหญ่กลาง และเล็กเพื่อให้สะดวกตา หรือเป็นที่สนใจแก่คนอ่าน ข้อความในประกาศของขมบาลได้แสดงความปรารถนาของพระองค์ก็คือ ต้องการชีวิตมนุษย์ชาวพระนครหลวงรวมแสนคน คุณหญิงวาดอ่านดูอย่างคร่าว ๆ แล้วท่านก็ถือประกาศขององค์มัจจุราชพาตัวเดินเข้าไปในห้องรับประทานอาหารในท่าทางร้อนรนหวาดกลัว ผิดปกติ

ขณะนี้คณะพรรคสี่สหายกับสี่นางพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจฉิม ๗ ได้นั่งประจำที่อยู่ที่โต๊ะรับประทานอาหารกลางห้องแล้ว เจ้าแก้วยืนอยู่ที่ผนังตึกคอยปรนนิบัติรับใช้พวกเจ้านายของเขา ถึงแม้ว่าอาหารเข้ามือนี่เป็นอาหารที่จัดให้โดยเฉพาะเป็นคน ๆ คือ ไช้ดาวหมูแฮมคนละจานทุกคน ก็ต้องรอคอยคุณหญิงวาดในฐานะที่ท่านเป็นผู้ใหญ่ และเป็นประมุขของบ้าน “พัชราภรณ์”

นิกรถอนหายใจเฮือกใหญ่เมื่อแลเห็นคุณหญิงวาดเดินเข้ามาทางด้านเฉลียงหลังตึก เขาจัดแจงหยิบมิด และส้อมทันทีเตรียมตัดไช้ดาว และหมูแฮมในจานของเขา

“เอาไว้มักรู สกริมได้แล้วรอคุณอาเสียวจนลมออกหู”

คุณหญิงวาดเดินมานั่งหัวโต๊ะแล้วกล่าวกับนิกรด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

“เดี๋ยวก่อนนิกร อย่าเพิ่งกิน แล้วก็ทุกคนฟังฉัน”

“ว่า” นิกรร้องลั่น “มีอะไรจะพูดกันก็รอไว้รับประทานอาหารเช้าก่อนเถอะครับ คุณอา”

คุณหญิงวาดทำตาเขียวกับหลานชายของท่าน

“มันเรื่องสำคัญไว้มักรู เป็นเรื่องคอขาดบาดตายไม่ใช่เรื่องเล็ก”

เสียงจ้อกแจ้กจอบแจ๋ดังขึ้นทันที เจ้าคุณปัจฉิม ๗ ซึ่งนั่งอยู่หัวโต๊ะตรงกันข้ามกล่าวถามอย่างสนใจว่า

“เรื่องอะไรครับคุณหญิง”

คุณหญิงวาดชูประกาศของขมบาลให้คุณ

“ขมบาลท่านเอาประกาศมาติดที่รั้วหลังบ้านค่ะ อ้ายเพ็งมันออกไปเห็นเขาก็ฉีกเอามาให้ข้าอ่านให้ใครต่อใครฟัง ดิฉันเอามาจากนั้งแจ่วเดี๋ยวนี้อเอง ขมบาลท่านต้องการคนในกรุงเทพ ๗ แสนคนค่ะ”

เจ้าแห้วพูดโพล่งขึ้นทันที

“รับประทานเป็นความจริงครับ เมื่อวานนี้ทางตลาดพระโขนงก็โจษกันให้แซ่ดไป ในเรื่องนี้ รับประทานเขาว่ายมบาลท่าน โกรธเคืองพวกมนุษย์ครับ มนุษย์ไม่เกรงกลัวบาปกรรม ท่านก็เกิดขี้จะขึ้นมา”

นายพลดิเรกหัวเราะก๊าก

“อิมพอสซิเบิ้ล ฮะ ฮะ เป็นไปไม่ได้ มันเป็นศรัทธาของคนโง่เขลาเบาปัญญา หรือคนที่ไร้การศึกษา พระอินทร์ พระพรหม พระยม พระกาฬ มันมีที่ไหนกันนรก หรือสวรรค์ เป็นเรื่องเหลวไหลทั้งนั้น”

นิกรเห็นพ้องด้วย

“นั่นนะซิกินข้าวกันดีกว่า”

“ประเดี๋ยว” คุณหญิงวาดตวาดเว็ด แล้วส่งประกาศของพระยมให้กิมหงวน “เธอ อ่านให้พวกเราฟังซิ พ่อหงวน พ่อดิเรกเขาไม่เชื่อถือก็ช่างเขาเถอะ สำหรับอาอาเชื่อไว้ย ถ้าไม่มี นรกสวรรค์คนเราตายแล้วจะไปไหน”

พล พัชราภรณ์ กระซิบบอกศาสตราจารย์ดิเรกเบา ๆ

“แกไม่เชื่อก็เฉย ๆ เสียอย่าขัดคอท่าน คุณแม่ล่ะ แกก็รู้นิสัยท่านดีแล้วถ้าท่านขี้จะ ขึ้นมาเมื่อไร ท่านเป็นค่าไม่ว่างหน้า และค่าได้ตลอดทั้งวัน บางทีจนคิดค้นเที่ยงคืนก็ยังไม่ยอม หยุดค่า”

“ออไรน์ ออไรน์”

เสี่ยหงวนมองดูประกาศของยมบาลอย่างขบขันแต่ไม่กล้าหัวเราะ เขาอ่าน ข้อความในกระดาษแผ่นนั้นด้วยเสียงค่อนข้างดัง

ประกาศ

เนื่องจากชาวโลกมนุษย์ได้ทดลองระเบิดปรมาณูใต้ดินอันเป็นเหตุให้เมืองนรก ได้รับความเสียหาย และมีกัมมันตภาพรังสีแผ่กระจายไปทั่ว นอกจากนี้เรายังได้ข่าวจากพวกปีศาจ ว่าคอมมิวนิสต์อาจจะส่งกองทัพไปรุกรานเมืองนรกในฤดูแล้งนี้ หลังจากพื้นแผ่นดินแห้งสะดวง แก่การลำเลียงอาวุธหนัก และยานยนต์

ฉะนั้น เรองค์มัจจุราชผู้เป็นเจ้าของใหญ่ในนรกขอประกาศให้ทราบทั่วกันว่า เรา ต้องการมนุษย์ชาวพระนครธนบุรี 100,000 คน เพื่อไปเป็นทหารที่เมืองนรกเตรียมป้องกันต่อสู้กับ กองทัพแดง ตามแผนของเราในตอนแรกนั้นเราต้องการชายหญิงที่เกิดปีกุน, ปีขาล และปีเถาะ แต่ บัดนี้เราเลิกล้มความคิดนั้นเสียแล้ว เราต้องการมนุษย์ชายหญิงชาวกรุงเทพฯ และธนบุรีทุกเพศ ทุกวัย ใครเคราะห์ร้ายก็ต้องตายไปอยู่เมืองนรก จึงแจ้งมาให้ทราบทั่วกัน

ท้าวมัจจุราช

ประทับตรากระทะทองแดงมาเป็นสำคัญ

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑ กล่าวถามเสียดหงวนทันที

“แกดูซีอ้ายหงวน ประกาศนี้พิมพ์ที่โรงพิมพ์ไหน มีชื่อผู้พิมพ์ผู้โฆษณา หรือเปล่า”

อาเสียดมองดูข้อความตอนล่างสุดของประกาศแล้วยิ้มให้เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑

“มีครับ พิมพ์ที่โรงพิมพ์ปิศาจการพิมพ์ครับ นรคนคร แต่ไม่มีชื่อผู้พิมพ์ และผู้ โฆษณาครับ”

ท่านเจ้าคุณพยักหน้ารับทราบแล้วเปลี่ยนสายตามาที่คุณหญิงวาด

“เป็นอันเชื่อถือได้ว่าประกาศของพระยมนี่พิมพ์มาจากเมืองนรก คุณหญิงรู้สึก เป็นยังไงบ้างครับ”

“ก็กลัวท่านจะมาเอาชีวิตดิฉันนะซีคะ”

เสียดหงวนพูดโพล่งขึ้น

“ทำใจให้สบายเถอะครับคุณอา ถ้ายมบาลบุกเข้ามาเอาชีวิตคุณอา หรือเพียงแต่ เข้ามาในบ้านนี้ผมไล่เตะออกเลย”

“อุ๊ยตาย” คุณหญิงวาดร้องลั่น “โหง้พูดอย่างนี้ล่ะพ่อหงวน รู้หรือเปล่าว่ายมบาล ท่านคือท้าวมัจจุราช ผู้กำชีวิตมนุษย์ในมือของท่าน ท่านจะเอาใครไปเมืองผีเมื่อไรก็ได้ พูดยาก ปากพล่อยแม่นวลจะเป็นม่ายรู้ไหม”

อาเสียดหัวเราะเบา ๆ

“ก็ยมบาลมันเป็นเพื่อนกับผมนี่ครับ ดูเหมือนผมเคยเล่าให้คุณอาฟังแล้วว่าเป็น เพื่อนนักเรียนอัสสัมชัญแผนกภาษาอังกฤษ และเป็นเด็กในรุ่นเดียวกับผม เคยกินนอนมาด้วยกัน เคยเล่นฟุตบอลมาด้วยกัน ตอนเป็นนักเรียนมันขอเงินผมใช้บ่อย ๆ พอมันตายไปเป็นผีได้เป็นใหญ่ เป็นโต ใคร ๆ ก็เคารพเกรงกลัวมันมันยังติดต่อกับผมเสมอแหละครับ เมื่อเดือนก่อนก็ส่งของขวัญ มาให้ผมในวันคล้ายวันเกิดของผม”

คุณหญิงวาดมองดูกุมิหงวนอย่างเดียดจาล

“แกบ้าหรือยังโง่พ่อหงวน ถ้าแกไม่เชื่อถือแกก็อย่าพูดอะไรที่เป็นการลบหลู่ดูหมิ่นท่าน นี่แหละเขาว่าปลาหมอตายเพราะปาก หมู่สาวหัวสมัยมักจะอวดดีไม่รู้จักอะไร”

พลยิ้มให้คุณหญิงวาด

“คนเรากลัวถึงที่ตายไม่มีใครหนีความตายพ้นไปหรอกครับคุณแม่ รับประทาน อาหารกันเสียดเถอะครับ”

นิกรเห็นพ้องด้วย

“นั่นนะซี เรื่องขมบาลไว้ปรึกษาหารือกันทีหลัง เราอาจจะต่อรองกับท่านได้นี้ ครับคุณอา จ่ายเงินให้ท่านสักแสนบาทขอให้ท่านงดเว้นที่จะเอาชีวิตคนในบ้านเรา อย่างไรก็ตาม ท่านก็ตกลง ขมบาลท่านก็มีหัวใจเหมือนกัน เรื่องเงินนะมันไม่เข้าใครออกใครหรอกครับ โลกมนุษย์หรือนรกสวรรค์ก็เหมือนกัน ยิ่งสวรรค์ยิ่งร้ายใหญ่ เขาว่าพระอินทร์ออกเงินให้เทวดากู้เอา ดอกถึงร้อยละ 40 พระนารายณ์จัดสรรที่ดินเงินผ่อนแล้วล้มบริษัทยอมให้ยึดทรัพย์ขายทอดตลาดแต่ รายหลายล้าน เทวดาที่ซื้อที่ดินเงินผ่อนหน้าคำคร่ำครีดยกไปตามกัน”

เสียงหวนหัวเราะหึ ๆ แล้วพูดเสริมขึ้น

“แต่ที่เมืองนรกร้ายกว่าที่ไหนหมด อะไร ๆ ก็ต้องหยอดน้ำมัน จ่ายทรัพย์สินสารพัด พวกผู้คุมและเจ้าหน้าที่เมืองนรกร้ายไปตามกัน ชีรตเก่งกันเบือเริ่ม ปลุกตีกรากาหลายล้าน โดยเฉพาะขมบาลถึงกับแอบขึ้นเมืองมนุษย์บ่อย ๆ เอาเงินมาฝากธนาคาร ได้ข่าวว่าขมบาลมีเงินนับ พันล้านแล้ว กินจนปากมอมแลเห็นถนัด”

คุณหญิงวาด โบกมือ

“พอแล้ว แกกับอ้ายกรอย่าพูดคูหมินติเตียนท่านเลย ฉันเป็นคนหัวเก่าเป็นคน โบราณไว้ เรื่องนรกสวรรค์ฉันเชื่อ”

การรับประทานอาหารเข้าเป็นไปอย่างเงียบเชียบ คณะพรรคสี่สหายกับสี่นางซึ่ง นั่งอยู่ตรงข้ามต่างมองดูหน้ากันและยิ้มให้กันบ่อย ๆ โดยเฉพาะนายพลดิเรกฐิติภักขันธ์เป็นที่ยิ่ง ขาวแพร์สะพัดไปทั่วซอยหลังบ้าน “พัชรภรณ์” คือซอย “ประสิทธิ์นิติศาสตร์” ซึ่งในซอยนี้มีบ้านเล็กเรือนน้อยอยู่มากมายแยกมาจากซอยใหญ่ และที่ดินในซอยนี้เป็นของคุณหญิงวาด ประสิทธิ์นิติศาสตร์ ให้เอกชนเช่าอาศัย หรือทำการค้าเล็ก ๆ น้อย ๆ มีเนื้อที่เกือบ 20 ไร่ติดต่อกับซอยใหญ่อีกซอยหนึ่ง

ชาวบ้านที่เป็นคนหัวโบราณล้าสมัย หรือไร้การศึกษาต่างประหวั่นพรั่นใจไปตาม กันเมื่อทราบข่าวว่าขมบาล หรือท้าวมังจूरาชได้นำประกาศมาปิดที่รั้วหลังบ้าน “พัชรภรณ์” แสดง ความจำนองต้องการชีวิตชาวเมืองหลวง 100,000 คน โดยไม่จำกัดเพศ และวัย และไม่เลือกว่าจะเกิด ปีอะไร

มีผู้รู้ดีชี้แจงว่าขมบาลจะละเว้นชีวิตให้สำหรับผู้ที่ทำพิธีสะเดาะเคราะห์ให้แก่ ตัวเอง

บรรดาชาวบ้านในซอยประสิทธิ์นิติศาสตร์รู้ข่าวว่าคุณหญิงวาดกลัวไม่สบายใจ กลัวว่า พระขมจะมาเอาชีวิตท่านก็พากันมาเยี่ยมเยียนด้วยความเคารพ คนเหล่านี้ส่วนมากเป็นคน แก่ และเป็นลูกหนี้ของคุณหญิงวาด ขอขมาไปก็มี ค้างค่าเช่าที่ดินไว้ตั้งสองสามปีก็มี

คุณหญิงวาดได้ต้อนรับหญิงชราคนหนึ่ง ซึ่งเป็นหมอนวด และเคยมานวดให้ท่าน บ่อย ๆ หญิงชราชื่อป้าแยมเป็นชื่อย่าง ๆ ซึ่งคนสมัยก่อนชอบใช้ชื่อบแบบนี้ ป้าแยมอายุ 65 ปีแล้ว

แต่ยังแข็งแรงเพราะตราครุฑทำงานหนักมาแต่เล็กแต่น้อย คุณหญิงวาดมีความพอใจรักใคร่ป่าแถมเป็นพิเศษ ก็เพราะเวทนาสงสารเห็นว่ายากจน และเป็นคนเจ็บตัว มีกิริยามารยาทดีรู้จักที่ต่ำที่สูง

เมื่อป่าแถมมาเยี่ยม คุณหญิงวาดก็ถือโอกาสใช้ให้นวด แต่ไม่ใช่ให้นวดฟรี อย่างน้อยท่านก็ต้องจ่ายเงินให้ป่าแถม 20 บาทหรือมากกว่านั้น เพราะคนอย่างคุณหญิงวาดเป็นคนที่มีเมตตาจิตถึงแม้ว่าปากท่านจะร้ายก็ตาม แม้กระทั่งลูกหนี้ของท่าน ถ้าหากว่ายอมให้ท่านค่าว่าปาว ๆ สักครู่พอท่านหายโกรธท่านก็ยอมให้ผิดผ่อน หรือยอมยกหนี้สินให้ บางทียังให้เงินไปใช้อีก

บ้าน “พัชรภรณ์” สงบเงียบ สี่นางพากันออกจากบ้านไปหาซื้อเสื้อผ้าข้าวของเครื่องใช้ตามธรรมดาของคนมีเงินเหลือใช้ ส่วนสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ไปตรวจงานตามบริษัทต่าง ๆ ซึ่งมีผลประโยชน์ร่วมกัน คือเป็นหุ้นส่วนกันนั่นเอง แต่ที่ต้องไปประจำทำงานก็คือตอนเช้าที่ธนาคาร “สี่สหาย” และตอนบ่ายโรงแรม “สี่สหาย” นอกนั้นเพียงแค่ไปตรวจดูความเรียบร้อยเท่านั้น

คุณหญิงวาดนอนอยู่บนเตียงนอนในห้องนอนของท่านปล่อยให้หญิงชรารูปร่างค่อนข้างเล็กแต่แข็งแรงงีบหลับร่างกายให้ท่าน ป่าแถมแต่งกายสะอาดเรียบร้อย ถึงแม้จะนุ่งผ้าถุงสีดำ และสวมเสื้อผ้าขาวราคาดู ๆ ก็ตาม

“ดิฉันทราบข่าวว่ายามบาลท่านเอาประกาศมาปิดรั้วหลังบ้านคุณหญิง ดิฉันก็ตกใจมากเชียวเจ้าคะ เป็นห่วงคุณหญิงนั่นเอง” ป่าแถมพูดพลางนวดพลาถ

“ขอบใจมากแม่แถม โอ๊ย.....เบา ๆ หน่อย อ้า.....แกคิดว่าพระชมท่านจะเอาลูกหลานของฉันทันอย่างน้อยคนหนึ่งใช่ไหม”

“เจ้าคะ ประทานโทษนะเจ้าคะดิฉันไม่ได้แข่ง หรือพูดเป็นอกุศลหอกเจ้าคะ เมื่อท่านปิดประกาศบ้านไหนคนบ้านนั้นหรือบริเวณใกล้เคียงที่อยู่ในตำบลนั้นก็ต้องตาย”

คุณหญิงวาดถอนหายใจเฮือกใหญ่

“เฮ้อ – ฉันทันะไม่กลัวตายหอกแม่แถม แต่ฉันทันยังไม่พร้อมที่จะตายเข้าใจไหม หลานของฉันทันทั้งสี่คนบวชอยู่ที่วัดธาตุทอง ฉันทันควรจะตายเมื่อพระท่านสึกแล้ว และแต่งงานแล้ว นั่นแหละฉันทันจะตายก็ไม่ว่า สำหรับพ่อพลพ่อกันไม่เป็นห่วงเขาหอก เป็นห่วงแต่หลานสี่คนเท่านั้น”

“เป็นธรรมดาเจ้าคะ คนแก่ก็มักจะเป็นห่วงหลานมากกว่าลูก หรือตัวเอง”

เสียงกริ่งโทรศัพท์บนโต๊ะข้างเตียงนอน และเป็นโทรศัพท์นอกสถานที่ ตั้งคู่กับเครื่องโทรศัพท์ภายในได้ดังกวางขึ้น คุณหญิงวาดมองดูโทรศัพท์แล้วกล่าวกับหมอนวด

“เดี๋ยว แม่แถมให้ฉันทันลุกขึ้นพูดโทรศัพท์ก่อน ใครโทรมาก็ไม่รู้”

ป่าแถมรีบลงมาจากเตียงนอน และทรุดตัวลงนั่งพับเพียบเรียบร้อยบนพรมหน้าเตียง คุณหญิงวาดผูกคูกขึ้นนั่งเอื้อมมือรับหูโทรศัพท์ขึ้นพูด

“ห้าโหล นี่บ้าน “พัชรภรณ์” คุณหญิงวาดพูดค่ะ”

มีเสียงหัวเราะ พุดตามสาย และพุดยานกางแต่เสียงหนักแน่นตอทั้งท้าย
“ดีแล้ว อย่าตกใจถ้าข้าจะบอกคุณหญิงว่า ข้าคือท้าวมัจจุราช หรือพระยม”
“โธ่” คุณหญิงผลอดตัวอุทานออกมาดัง ๆ ใบหน้าของท่านซีดเผือดเหมือน
แผ่นกระดาษ “พระยม พระยมหรือเพคะ”

“ใช่ ข้าพุดเอง”

คุณหญิงวาดนัยน์ตาเหลือกลานมีที่ท่าเหมือนกับจะเป็นลม

“ฝ่าพระบาทพุดมาจากไหนเพคะ”

“บนเสาโทศัพท์แห่งหนึ่ง ข้าใช้อิทธิฤทธิ์ของข้าพุดกับคุณหญิงทาง
โทศัพท์เลย”

คุณหญิงวาดตัวสั่นงันงก มีที่ท่าเหมือนกับจะเป็นลม

“ได้โปรดเถิดเพคะ หม่อมฉันของประทานพระกรุณาจากฝ่าพระบาท ขอได้ทรง
โปรดไว้ชีวิตหม่อมฉัน และคนในบ้านของหม่อมฉันเถิดเพคะ”

เสียงมัจจุราชคำรามฮือแฮในลำคอ แต่คุณหญิงวาดก็ได้ยิน

“ข้าละเว้นให้ไม่ได้ ในคำปล้นนี้ข้าต้องการมนุษย์ 50 คน สำหรับบ้านของคุณหญิง
ข้าต้องการ 3 คน แต่จะเป็นใครบ้างข้ากำลังพิจารณาอยู่ ดูเหมือนคุณหญิงคนหนึ่งละ”

คุณหญิงวาดเหินวาบไปหมดทั้งตัว

“โปรดก่อนเพคะ หม่อมฉัน....หม่อมฉันยินดีที่จะจ่ายเงินจำนวนหนึ่งให้ฝ่าพระ
บาท เพื่อซื้อชีวิตคนในบ้านนี้ไว้ โปรดรับสั่งเถอะเพคะว่าพระองค์มีพระประสงค์เป็นเงินสัก
เท่าใด”

คราวนี้ยมบาลตะโกนลั่น

“คุณหญิงดูถูกข้าหรือนี้ ข้าเป็นเทพ ๆ เจ้าแห่งเมืองนรก ข้าไม่เคยกินสินบาทคาด
สินบนใคร ศักดิ์ศรีของข้าซำรักยิ่งชีวิต ข้าจะต้องปฏิบัติหน้าที่ของข้าอย่างตรงไปตรงมา เท่าที่ข้า
โทรมาบอกคุณหญิงก็เพราะข้าเห็นว่าคุณหญิงเป็นผู้ที่ใจบุญสุนทานประกอบการกุศลอยู่เป็นนิจ”

“โธ่ - เสด็จเพคะ หม่อมฉันไม่ได้ดูถูกหมิ่นฝ่าพระบาทเลย หม่อมฉันของถวาย
เงินแสนบาทซื้อชีวิตคนในบ้านนี้ กรุณาเถิดเพคะ”

พระยมนิ่งอึ้งไปสักครู่

“แสนบาท.....”

“เพคะ หม่อมฉันจะเซ็นเช็คจ่ายให้ทันที”

“ไม่ตกลงคุณหญิง ถ้าจ่ายเป็นเช็คข้าตกลงกับคุณหญิงไม่ได้ เรื่องเช็คสปริงอย่าว่า
แต่เมืองมนุษย์เลย ที่นรกยังใช้กันให้เกร่อมีคดีฟ้องร้องกันอยู่เสมอ”

คุณหญิงวาดยิ้มออกมาได้

“ถ้าเช่นนั้นหม่อมฉัน จ่ายเป็นเงินสดเพคะ”

“ยังงั้นเอะ เป็นเงินสดละก็อย่าไม่รังเกียจ แต่ต้องเป็นใบละร้อยบาท หรือเงิน
ย่อย หรือเหรียญบาทไม่เอาเข้าก็เกียจนับ”

“เพคะ หม่อมฉันพร้อมแล้วที่จะถวายเงินแสนบาทให้ฝ่าพระบาท”

“ถ้ายังงั้นก็จะฟังเงื่อนไขของเรา”

“เพคะ ฟังอยู่แล้ว มีอะไรบ้างเพคะ”

“ข้อ 1. ห้ามไม่ให้ปริปากพูดเรื่องนี้ให้ใครรู้ อ้อ...มีใครอยู่ใกล้ ๆ คุณหญิงบ้าง
หรือเปล่า”

“มีผู้หญิงแก่ ๆ คนหนึ่ง ซึ่งเป็นหมอนวดของหม่อมฉันเพคะ”

“ดีแล้ว บอกให้หมอนวดให้ปิดปาก ถ้าพูดให้ใครรู้แม้แต่คนเดียว ข้าจะเอามัน
ไปเมืองผีทันทีเข้าใจไหม”

“เพคะ”

“ข้อ 2. พรุ่งนี้ตอนเพลคุณหญิงจะต้องจัดตั้งเครื่องเช่นสังเวช นำไปสังเวชเข้าใน
กระท่อมร้างหลังบ้าน “พัชรภรณ์” มีหมูเห็ดเปิดไก่ ส้มสุกลูกไม้ตามสมควรพร้อมด้วยเงินสด
แสนบาท ซึ่งคุณหญิงจะต้องไปถอนมาจากธนาคารวันนี้ให้เรียบร้อย”

“เพคะ ทราบเกล้าแล้ว”

“ข้อ 3. ถ้าคุณหญิงจ่ายเงินให้ไม่ครบ หรือมีวิธีการฉ้อฉลซ้ำ หรือบอกให้ผู้หนึ่ง
ผู้ใดรู้เรื่องนี้คุณหญิงและหลาน ๆ ของคุณหญิงทั้งสี่คนที่บวชอยู่ที่วัดธาตุทองจะต้องตาย”

“โอ๊ย หม่อมฉันไม่เหลวไหลหรอกเพคะ หม่อมฉันจะปฏิบัติตามเงื่อนไขของฝ่า
พระบาททุกประการ”

“ขอบใจ จำไว้นะพรุ่งนี้เพลต้องนำเครื่องสังเวชไปเช่นไหว้เข้าที่กระท่อมร้างหลัง
บ้านพร้อมด้วยเงินสดแสนบาท”

“เพคะ แต่หม่อมฉันไปเฝ้าฝ่าพระบาทตามลำพังหม่อมฉันกลัวเพคะ”

“ไม่ต้องกลัว ใครที่จ่ายเงินให้ช่างง่าย ๆ คนนั้นจะมีชีวิตยืนยาวอยู่ในโลกมนุษย์นี้
ได้อีกนานนัก ข้าไม่ทำอะไรคุณหญิงหรอก ข้าจะมอบเครื่องรางไว้ให้คุณหญิง และลูกหลานเป็น
เครื่องหมายให้ยืมทูตมันรู้ว่าคุณหญิง และลูกหลานตลอดจนคนในบ้านนี้ เสียค่าธรรมเนียมต่ออายุ
ให้ข้าแล้ว ผีมันจะได้ไม่มารบกวน”

“เพคะ เป็นพระคุณล้นเกล้า”

“เอาละ เลิกกันนะคุณหญิง จำไว้ว่าถ้าคุณหญิงเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังคุณหญิงต้องแท้ง
ทิ้ง”

“เพคะ หม่อมฉันเข้บปากแน่นเลย”

มีเสียงหูโทรศัพท์ถูควาง คุณหญิงวาดถอนหายใจเฮือกใหญ่ และวางหูโทรศัพท์ลง
บนเครื่องของมันตามเดิม

คุณหญิงวาดหย่อนตัวลงนั่งบนเตียงนอนของท่าน ใจเต้นระทึกผิดปกติ ท่านก้มลงมองคู่มือหน้าหมอนวดแล้วพูดกับป้าแยมด้วยเสียงสั้น ๆ ว่า

“พระยมท่านโทรศัพท์มาถึงฉัน”

หญิงชราหน้าตื่น

“หรือคะ ท่านโทรมาจากเมืองนรกหรือเจ้าคะ”

คุณหญิงวาดสะอื้นโฮง

“เปล่า ท่านโทรมาจากยอดเสาโทรศัพท์ต้นหนึ่งในกรุงเทพฯ นี่เอง แต่คงไม่มีใครมองเห็นตัวท่านหรอก ฉันโล่งใจแล้วแม่แยม ฉันตกลงกับท่านยอมจ่ายเงินให้ท่านแสนบาทซื้อชีวิตฉัน และลูกหลานของฉันตลอดจนคนในบ้านนี้”

ป้าแยมลืมหูลง

“แสนบาทเชียวหรือเจ้าคะ”

“ใช่ พรุ่งนี้ตอนเพล ท่านสั่งให้ฉันจัดเครื่องเช่นสังเวทย์ไปถวายที่กระท่อมท้ายสวน พร้อมด้วยเงินสดแสนบาท และท่านสั่งกำชับไม่ให้ฉันปริปากเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง เว้นแต่แม่แยมคนเดียว เพราะฉันบอกท่านไปแล้วว่าแม่แยมนั่งอยู่ข้าง ๆ ฉันขณะที่ฉันพูดโทรศัพท์กับท่าน แม่แยมอย่าพูดกับใครเชียวนะ ถ้าเข้าหูคนอื่นท่านจะเอาชีวิตฉัน และหลาน ๆ ของฉันบวชอยู่ที่วัดธาตุทองไปเมืองผี”

หญิงชรายิ้มแห้ง ๆ

“เจ้าคะ ดิฉันสาบานให้ก็ได้เจ้าคะ ว่าดิฉันจะไม่บอกใครเลยแม้กระทั่งลูกชายของดิฉัน”

คุณหญิงวาดขมวดคิ้ว

“เอ๊ะก็แม่แยมไม่เคยมีลูกนี่นะ.....”

“เจ้าคะ ที่ว่าลูกก็คืออ้ายหยดผัวของดิฉันเจ้าคะ มันอ่อนกว่าฉันตั้ง 30 ปี แล้วมันก็เรียกดิฉันว่าแม่ตลอดมา ดิฉันก็เลยคิดว่ามันเป็นลูกตัวเองด้วยเป็นผัวด้วยเจ้าคะ สงสารมันเจ้าคะ นึกว่าเลี้ยงไว้เอาบุญ งานการไม่ยอมทำเลื่อยอยู่บนเรือนตลอดวันแบบกษัตริย์เจ้าคะ”

คุณหญิงวาดพ่นหัวเราะ

“เป็นอันว่า ฉันและครอบครัวของฉันรอดตายแล้ว แต่ว่าฉันจะต้องจ่ายเงินให้ยืมบาลท่านตั้งแสนบาท ไม่ใช่เงินเล็กน้อยนะแม่แยม”

“เจ้าคะ หากเป็นดิฉันอย่าว่าแต่แสนบาทเลยนะเจ้าคะ ร้อยบาทก็ไม่มีปัญญาที่จะหาให้ท่าน”

คุณหญิงวาดหัวเราะเบา ๆ ท่านเอนตัวลงนอนหงายบนเตียงนอนของท่านตามเดิม หญิงชราได้ทำหน้าที่นัดเพื่อนต่อไป ความเงียบสงัดเกิดขึ้นชั่วขณะ คุณหญิงก็กล่าวกับหมอนวดของท่าน

“ฉันมีงานที่จะให้แม่แยมช่วยฉันแล้วเกี่ยวกับองค์มัจจุราช”

ป้าแยมพูดโดยไม่ต้องเสียเวลาคิด

“อย่าพูดว่าช่วยเลยเจ้าค่ะ ดิฉันขอมเปรียบเทียบเหมือนกับข้าทาสของคุณหญิงคนหนึ่ง พระเดชพระคุณของท่านมีต่อดิฉันมากมายนัก ค่าเช่าที่ดินตั้งสามปีแล้วเดือนละ 100 บาทไม่เคยจ่ายให้ท่านเลย แล้วยังเป็นหนี้ท่านอีกตั้ง 600 บาท ตอนที่ดิฉันหกล้มขาหักไปอยู่โรงพยาบาลท่านจะใช้อะไรดิฉันก็บัญชามาเถิดเจ้าค่ะ ดิฉันยินดีสนองพระเดชพระคุณเสมอ”

“ขอบใจ ขอบใจแก่มากแม่แยม ฉันน่ะรัก และสงสารแก่มากกว่าใคร ๆ นะ”

“เจ้าค่ะ ดิฉันทราบดี”

คุณหญิงวาดยิ้มเล็กน้อย

“แกช่วยเป็นธุระซื้อเครื่องเช่น ใหว้ายมบาลหน้อยซึนะ ฉันจะมอบเงินให้แกไปซื้อ หัวหมูเปิดไก่เหล่า และผลไม้สัก 500 บาทพอไหมล่ะ”

ป้าแยมหัวเราะ และเรียนคุณหญิงวาดตามประกาศนชื่อ

“สัก 200 บาทก็พอแล้วเจ้าค่ะ ซื้อหัวหมูสักหัว ไก่ 2 ตัว เป็ด 2 ตัว ไข่สัก 25 ฟอง ขนมต้มแดงต้มขาวมะพร้าวอ่อนกล้วยน้ำไทย นอกนั้นก็ซื้อเหล็กขูดแล้วก็ดอกไม้รูปเทียน เจ้าค่ะ บายศรีไม่จำเป็นต้องมีเจ้าค่ะ”

“เอาเถอะ ฉันให้แกไป 500 บาทขาดเหลือเป็นของแก แต่แกจะต้องทำของเช่นที่บ้านและอย่าให้ใครรู้ พอใกล้เพลก็แอบขนเข้าทางประตูรั้วหลังบ้านฉัน ฉันจะไม่ปรปักษ์บอกให้คนในบ้านรู้เรื่องนี้เป็นอันขาด ที่ฉันสั่งนี่นะเข้าใจหรือยัง”

“เจ้าค่ะ ดิฉันจะจัดการให้เรียบร้อยตามความประสงค์ของคุณหญิง พรุ่งนี้ดิฉันจะงดขายห่อหมกเสียสักวัน”

“ดีแล้ว ช่วยฉันให้สำเร็จเรียบร้อยหน่อยเถอะนะแม่แยม เรื่องเครื่องเช่นสังวณฉันจะให้คนของฉัน หรือแม่สาว ๆ สืบคนเขาช่วยทำไม่ได้หรือเขาจะสงสัย ยมบาลท่านสั่งกำชับไว้ ถ้าใครรู้ฉันกับหลาน ๆ ของฉันต้องตายแน่”

“เจ้าค่ะ สำหรับดิฉันไว้ใจเถอะเจ้าค่ะ”

“ถูกละ แต่ฉันไม่ไว้ใจตัวเองกลัวว่าจะอดพูดมากปากโป้งไม่ได้ ตามธรรมดาฉันก็เป็นคนช่างพูดเสียด้วยซี โอ๊ย...เบา ๆ หน่อย แหม – มือแกยังกะคิมเหล็กเขียวไว้”

ป้าแยมหญิงชราเจ้าของร่างค่อนข้างเล็กใช้เวลาเกือบ 2 ชั่วโมง นวดขย่ำให้คุณหญิงวาด และปรึกษาหารือกับท่านเกี่ยวกับเรื่องพระยม หรือท้าวมัจจุราชก่อนที่ป้าแยมจะกลับไปยังบ้านพักของแก คุณหญิงวาดได้จ่ายค่านวดให้ 50 บาท และมอบเงินสดให้อีก 500 บาท สำหรับให้ป้าแยมไปจ่ายของเช่นใหว้พระยมในวันพรุ่งนี้

คุณหญิงวาด และป้าแยมต่างปิดปากเงียบไม่ยอมเปิดเผยเรื่องท้าวมัจจุราชคุกคามคุณหญิงวาดให้ใครฟังเลย

วันรุ่งขึ้น

หญิงชราหมอนวดธรรมดา คือไม่ใช่หมอนวดสาว ๆ ตามร้านตัดผม หรือสถาน
นวดตัวอาบน้ำ ได้ออกจากบ้านไปจ่ายตลาดที่ประตูน้ำปทุมวันแต่เช้า หมดเงินไปประมาณร้อย
กว่าบาท ได้หมูเห็ดเป็ดไก่เครื่องเช่นสังเวทยมาพร้อม สำหรับหัวหมูนั้นพ่อค้าที่ตลาดได้รับคำสั่ง
จากป่าเข้เมื่อเย็นวาน จึงต้มไว้ให้เสร็จเรียบร้อย มีดินหมู 4 ดิน และหางหมูหนึ่งหางตามระเบียบ
ของการเช่นไหว้ผีสงเทวดา ป่าเข้ขลุกอยู่ในครัว รับประทานไก่ต้มไข ทำขนมต้มแดงต้มขาวโดยซื้อ
แป้งสดมาจากตลาด ส่วนเป็ดนั้นใช้เป็ดพะโล้ ป่าเข้มีความชำนาญในเรื่องเช่นไหว้มก ทุกสิ่งทุก
อย่างจึงได้มาครบครันไม่มีอะไรขาดตกบกพร่อง

ในราว 9.30 น.

ขณะที่ป่าเข้กำลังนั่งไก่ออยู่ในครัว หัวหมูของแกซึ่งเป็นพันธุ์มังกรชอบกินนร
เลื้อยอยู่กับบ้านก็บุกเข้ามาในครัวอย่างเงียบ ๆ เขามีอายุในวัย 30 เศษ รูปร่างหล่อเหลามาก ขนาด
มิตร ชัยบัญชาเห็นแล้วอายม้วนต้นไปเลย หยด หยดผ่นนามสกุลคล้ายซิกาเรตที่พึ่งออก
วางตลาด รูปร่างสูงโปร่งผมหยิกเพราะตัด และไว้ผมเป็นกระเซิง แต่งกายสวมเสื้อกางเกงสี
น้ำตาลขาแคบพิศปิยะปลาชสูงกวาดาคุ่มเล็กน้อย สวมรองเท้าหุ้มข้อพื้นยางผ้าใบสีกรมท่า
สลับขาว สวมเชิ้ตฮาไวถึงเป็นเชิ้ตเมคอินไทยแลนด์ก็มีลวดลายสวยงามสะดุดตา สีเขียวอ่อนตัดกับ
สีของกางเกง ข้อมือข้างซ้ายสวมสร้อยสะแตนเลส มีแผ่นสี่เหลี่ยมผืนผ้าแบน ๆ หูหราพอดู หยด
ผัดหน้าค่อนข้างขาว และทาลิปสติกเล็กน้อย เขาเลิกเล่นยี่เกมาหลายปีแล้ว แต่บุคลิกลักษณะของ
เขาก็คงเป็นยี่เกอยู่นั่นเอง หยดสำราญกริดกรายชอบส่องกระจกมองดูใบหน้าของตัวเอง แล้วหัวผม
วันหนึ่งไม่ต่ำกว่า 500 ครั้ง เขาบอกตัวเองเสมอว่าถ้าหากจะมีการประกวดชายงามจักรวาลแล้ว เขา
จะคว้าตำแหน่งชายงามโลกอย่างไม่มีปัญหา เมื่อเขากลับมาเยี่ยมเมืองไทยคนไทย โดยเฉพาะผู้
หญิงไทยคงจะต้อนรับเขาอย่างอุ่นหนาฝาคั่ง มีดีฟ้ามัวฝนยิ่งกว่าประชาชนให้การต้อนรับอภัสรา
ขวัญใจของชาวไทยแล้ว

หยดมองดูเมียรักของเขาซึ่งแก่กว่าแม่ของเขาถึง 7 ปี แล้วเขาก็กล่าวขึ้นด้วยความ
แปลกใจยิ่ง

“เนื่องในงานอะไรจะที่รัก ถึงได้เตรียมทำหมูเห็ดเป็ดไก่ไว้เต็มครัวเช่นนี้”

ป่าเข้หันมามองดูหัวหมูของแก

“ไป ๆ ๆ ออกไปให้พ้น อย่ามายุ่งกันข้าหน่อยเลย เอ้า – เอาเงินไป 20 บาทแล้วก็
จะไปเที่ยว หรือ ไปไหนก็ไปเถอะแต่งตัวเสียหล่อเชียวนะอ้ายเวร ระวังนะ ถ้าแม่จับได้ว่ามึงไปจับ
ผู้หญิงที่อื่น แม่จะเอาเลือดหัวมึงออก”

หยดเดินเข้ามาหา และดึงป่าเข้มากอด

“ทูนหัว หยดนะรักแม่ เทิดทูนบูชาแม่คนเดียวเท่านั้น”

ป้าแยมอมยิ้ม

“ต้องทำเสียงอ่อนหวานเป็นยี่เกด้วยหรืออะ” แล้วแกก็ส่งชนบัตรใบละยี่สิบบาทหนึ่งฉบับให้พี่หนุ่มของแก “เฮ้อ – ข้ากำลังทำงานอย่างมากรวมใจข้าเลย เอ็งจะไปเยี่ยมแม่เอ็งที่พระโขนงใช่ไหมล่ะ”

“จ๊ะ แม่ สองเดือนแล้วไม่ได้ไปหา วันนี้ไปดูเสียทีแม่ตายหรือยังก็ไม่รู้ แหม – เป็ดพะโล้นั้นน่ากินจังแม่ เก็บไว้ให้ฉันตัวได้ไหม”

“ไม่ได้หรอก” ป้าแยมพูดเสียงดุ ๆ “ของคุณหญิงบ้านใหญ่ท่านใช้ให้ข้าทำให้ท่าน”

“อ้อ คุณหญิงท่านแค้นหรือยัง”

“ข้าไม่บอก เรื่องสำคัญคอขาดบาดตาย”

หยดหัวเราะเบา ๆ

“ไม่บอกคนฉลาดอย่างฉันก็พอจะเดาได้ คุณหญิงท่านกลัวมบาลจะมาเอาชีวิตท่านใช่ไหมล่ะ ท่านก็เลยทำพิธีเช่นไหว้พระยม”

ป้าแยมขมวดคิ้ว

“ทำไมเอ็งรู้”

“ก็ฉันบอกแม่แล้วว่าฉันเป็นคนฉลาด”

หญิงชราพยักหน้าช้า ๆ มองดูพี่หนุ่มของแกอย่างชื่นชม

“แล้วเอ็งอย่าพูดมากปากโป้งเชียวนะอ้ายหยด เมื่อตอนสายวานนี้ยมบาลท่านโทรศัพท์มาถึงคุณหญิง”

หยดลืมตาโพลงแล้วร้องเสียงลั่น

“พระยมนะหรือแม่”

“เออ อย่าพูดดังไปซีเดียวบ้านนายจ้อยเขาจะได้ยินเข้า เรื่องนี้ท่านสั่งให้ข้าปกปิดเป็นความลับ แต่เอ็งเป็นทั้งพี่ข้า และลูกข้าข้าก็อดจะเล่าให้ฟังไม่ได้”

หยดกลืนน้ำลายเอือก

“จ๊ะ เมียดีก็เหมือนแม่ ฉันนะรักจะนับถือแม่แยมเหมือนกับแม่จริง ๆ เห็นใจมากที่แม่อุตส่าห์หาเสียงฉัน เอาไว้ปีหน้าถ้าเขามีการประกวดชายงามจักรวาล ฉันจะไปประกวดแล้วเอาเงินสองหมื่นดอลลาร์มาให้แม่ใช้”

“อูย”

“อ้าว” แล้วเจ้าหยดก็หัวเราะ “ยมบาลท่าน โทรศัพท์มาขู่จะเอาชีวิตคุณหญิงท่านหรืออย่างไร แม่เล่าให้ฟังหน่อยซี”

“ใช่ แต่ถ้าเอ็งเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังข้าจะแข่งไว้ให้เอ็งมีอันเป็นต้องตายด้วยคมหอกคมดาบ ถูกเขาฆ่าตาย หรือมีอุบัติเหตุถึงแก่ชีวิตภายในสามวันเจ็ดวันนี้ อย่าลืมนะว่าคุณหญิงท่านเป็น

ร่วมพิธีทองของข้าจะหยุด ไปกราบเท้าท่านแบมือขอเงินท่านที่ไร ท่านก็ให้มาทุกที เช่าที่ท่านอยู่ ไม่มีค่าเช่าที่ดินให้ท่าน ท่านก็ไม่ว่าอะไร ท่านเต็มไปด้วยความเมตตาสงสารเพื่อมนุษย์ พวกเจ้านายในบ้านก็เช่นเดียวกัน อ้า – พระขมโทรศัพท์มาถึงท่านขณะที่ข้ากำลังนวดให้ท่านตอนสายวานนี้ ยมบาลท่านต้องการเงินค่าไถ่ชีวิตคุณหญิง และลูกหลานของคุณหญิงแสนบาท”

“ไอ้โฮ” เจ้าหยดกลาง “ตั้งแสนเชียวรีแม่”

“เออ คุณหญิงท่านรักตัวกลัวตายท่านก็ตกลง ท่านนัดกับพระขมตอนเพลวันนี้ให้มารับเครื่องเช่นสังเวทที่กระท่อมร้างหลังบ้านของท่าน ท่านให้เงินเข้ามาซื้อเครื่องเช่น และให้ทำให้ท่านให้เรียบร้อย ท่านไม่กล้าให้แม่ครัวเขาทำเพราะกลัวใคร ๆ จะสงสัย ยมบาลท่านขู่ว่าหากคุณหญิงเปิดเผยเรื่องนี้ให้ใครรู้ก็จะเอาชีวิตคุณหญิง และหลาน ๆ ของท่านทั้งสี่คนที่บวชอยู่ที่วัดธาตุทองไปเมืองผี ข้ามีส่วนรู้เห็นก็เพราะตอนที่ท่านพูดโทรศัพท์กับยมบาล ข้านั่งอยู่ในห้องคุณหญิงท่าน นี่ข้าก็ต้องรีบทำอะไร ๆ ให้เสร็จเรียบร้อยและยกเครื่องเช่นสังเวทเหล่านี้เข้าไปในบ้านก่อนเพล เ็งจะไปเยี่ยมแม่เ็ง หรือจะไปเที่ยวไหนก็ไปเถอะหยุด แต่ต้องกลับมากินข้าวเย็นนะ”

“จะ ฉันไปดูแลแม่ของฉันสักสองสามชั่วโมงเท่านั้น ได้ข่าวว่าตอนนี้แกป่วย กระเสาะกระแสะ แกอาจจะเที่ยงถึงไปแล้วก็ได้ ดีเหมือนกันแกแล้วอยู่ไปก็หนักโลก เว้นแต่แม่เี่ยมของฉัน ฉันไปละแม่ อ้า – ขออีกสัก 20 เป็นยังง”

“พอแล้วอ้ายห้ำรื้อย อยากจะใช้เงินฟุ่มเฟือยทำไมไม่รู้จักหางานทำบ้าง”

“ปู่โธ่ แม่ก็.....เงินเดือน 450 ทำไหวหรือแม่ คนอย่างฉันอย่างน้อยก็ต้องหัวหน้ากองถึงจะทำ”

“เอ็งมีวิชาความรู้อะไรจะทำงานเป็นหัวหน้ากอง”

“ก็ไม่มีนะซีฉันถึงไม่ทำงาน แม่รู้หรือเปล่า งานเดี๋ยวนี้นะ แม้แต่เป็นภารโรงก็ต้องสอบคัดเลือก ต้องผ่านโรงเรียนการโรงมาก่อน” พูดจบเขาก็พาตัวเดินออกไปจากห้องครัว

หยุด หยดฝนเป็นคนเกียจคร้านไม่ชอบทำงาน แต่เขายึดมั่นในความกตัญญูเป็นที่สุด เขาถือว่าคุณหญิงวาคมีพระคุณต่อเขาอย่างล้นพ้น เพราะได้ให้ความอุปการะช่วยเหลือป้าเี่ยมเมียของเขามากต่อมาก ซึ่งตัวของเขาเองคณะพรรคสี่สหายก็เคยให้เงินใช้บ่อย ๆ เมื่อเขาป่วยไข้ไม่สบายเขาก็เข้าไปในบ้าน “พัชรภรณ์” ขอให้ศาสตราจารย์ดิเรกช่วยตรวจรักษาให้ได้ฉีดยาหรือได้ยามากิน โดยไม่ต้องจ่ายทรัพย์แม้แต่บาทเดียว

หยุดมีการศึกษาไม่มากมายอะไรนักก็จริง แต่เขารู้ดีว่าเรื่องยมบาล หรือภูตผีปีศาจ ผีสางเทวดานั้นเป็นเรื่องเหลวไหล เขาเคยอุปสมบทมาแล้ว พระพุทธเจ้าไม่เคยสั่งสอนว่ามีนรก สวรรค์หรือเทวดา คำสั่งสอนของพระองค์ก็คือบุคคลประกอบกรรมทำดี หรือทำชั่วก็จะได้รับกรรมนั้นตอบสนอง

ฝ่าหนุมของป้าเี่ยมตัดสินใจเด็ดขาด รีบขึ้นรถประจำทางมุ่งตรงมาที่โรงแรม

“สี่สหาย” ทันที เพื่อแจ้งข่าวมบาลไถเงินแสนบาทจากคุณหญิงวาดให้คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทราบ

หยดมาถึงโรงแรม “สี่สหาย” ในเวลา 10.00 น. โดยรถประจำทาง แต่เขาต้องเสียเวลาเกือบ 10 นาทีกว่าเขาจะได้พบกับคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เพราะเจ้าหน้าที่แผนกต้อนรับของโรงแรมต้องโทรศัพท์ไปแจ้งให้อาเสียกิมหงวนทราบก่อน

ในที่สุตพนักงานรับใช้ของโรงแรมคนหนึ่งก็พาหยด หยาดฝนเข้ามาพบกับสี่สหาย และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ในห้องทำงานอันหรูหรา และมีเครื่องปรับอากาศ มีโต๊ะทำงาน โต๊ะเก้าอี้ชุดรับแขกอันทันสมัย

อดีตตัวโกงยี่เกคณะนายทองก้อนประนมมือไหว้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับสี่สหายในท่าทางนอบน้อมพิบอบพิทาแล้วกล่าวทักด้วยเสียงแหลมเล็กขานคางแบบยี่เกตอนเจรจา

“สวัสดิ์คะรับบ เกล้ากระผมขอเรียนให้ทราบเสียก่อนว่า เกล้ากระผมมาเฝ้าเจ้านายในวันนี้ไม่มีเจตนาที่จะมาริดไถหรือกนะคะรับบ”

นิกรยิ้มให้นายหยดแล้วเจรจายแบบยี่เกเช่นเดียวกัน

“อ้อ นึกว่าใครที่ไหน เจ้าชายหยดนั่นเอง ดีแล้วที่รับสั่งว่า ไม่ได้มาริดมาไถพวกเราจะไ้รอดพ้นจากถูกตะ เจ้าชายทรงพระสิริโฉมหล่อขึ้นทุกวัน ตั้งแต่ทรงอดเฮโรอิน”

ดร.ดิเรกมองคุณนิกรอย่างรำคาญใจ

“เฮ้ - พูดอย่างที่คุณธรรมดาเขาพูดคุยกันเถอะวะ มันฟังเสียงแกลเจรจากับนายหยดแล้ว รู้สึกอะอึดอะอมอย่างไรชอบกล”

หยดเดินกระมิดกระเมี้ยนตรงเข้ามาหาพล พัชราภรณ์ และยกมือไหว้พลอีกครั้งหนึ่งเมื่อพลเชิญให้เขานั่ง เจ้าหนุ่มที่คิดว่าเขาเคยเป็นเทพบุตรรูปหล่อที่สุดในจักรวาลทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ว่างหน้าโต๊ะทำงานของพลในท่าทางสำรวม

“ว่ายังไงหยด มีธุระอะไรหรือ แล้วก็คุยกับฉันอย่างธรรมดาเถอะนะ ถ้าเจรจายแบบยี่เกมันล่าช้าเสียเวลา และฟังไม่ใคร่รู้เรื่อง”

หยดยิ้มแห้ง ๆ

“พวกกันแบบรวดรดตัดความเลยนะครับ”

“ดีแล้ว ฉันก็ชอบพูดตรงไปตรงมาเหมือนกัน” พลพูดยิ้ม ๆ

นิกร โบกมือไล่คนรับใช้ซึ่งยืนอยู่ข้างประตู

“ลื้อไปได้แล้วน้องชาย ลั้งสะเต็กมาให้อ้าวสักงานนะ ขนมปิ้งแล้วก็เนยสดกาแฟสักถ้วย”

พนักงานรับใช้รับคำสั่งแล้วเปิดประตูพาตัวเดินออกไปจากห้องทำงานของเจ้านาย พลกล่าวกับนายหยดต่อไป

“บอกความประสงค์ของแกลเถอะหยด จะให้กันช่วยอะไรว่ามาเลย”

“มิได้ครับ ผมไม่ได้มาขอความช่วยเหลือจากคุณหรือครับ ที่ผมมานี้ก็เพื่อจะ
เรียนให้ทราบว่า คุณหญิงคุณแม่ของคุณกำลังเสียรู้ใครคนหนึ่ง”

ทุกคนต่างมองดูหน้านายหยดเป็นตาเดียว เจ้าคุณป๋อจันนี่ก็ กล่าวถามทันที

“แกว่ยัง ใจนะหยด คุณหญิงเสียทีใคร”

“เสียที่ยมบาลครับผม”

“ไอ้” ท่านเจ้าคุณร้องลั่น “คุณหญิงเสียที่ยมบาล”

“ครับผม ตอนสายวานนี้ยมบาลโทรศัพท์ไปถึงคุณหญิงท่านครับ”

นิกรนัยน์ตาเหลือก

“เอาละวะ คราวนี้พระขมเล่นงานพวกเราแน่ ทำยังไงดีล่ะ”

“โน” นายพลดิเรกกล่าวขึ้นด้วยเสียงอึ้ง “ยมบาลบ๊อบที่ไหนกันอย่าทำเป็น
คนโง่ไปหน่อยเลยวะ”

เสียงหวนหัวเราะหึ ๆ แล้วพูดเสริมขึ้น

“ลงยมบาลพูดโทรศัพท์กับมนุษย์เรื่องมันก็ต้องยุ่งแล้ว ยมบาลมันรู้ว่าคุณอาหญิง
ท่านซี้ซลาดกลัวตาย มันโทรศัพท์มาขู่เอาเงินไซ้ใหม่ล่ะหยด”

หยดหันมาทางอาเสี่ย

“ไซ้ครับ มันขู่เอาเงินสดแสนบาทเป็นค่าไถ่ชีวิตคุณหญิงท่าน และลูก ๆ ของพวก
เจ้านายที่วัดธาตุทองวานนี้ตอนสายแม่ผม.....เอ๊ย...เมียผมไปนวดให้ท่านครับ ยมบาลโทรศัพท์มา
ตอนนั้น ตั้งให้คุณหญิงจัดตั้งเครื่องเช่นตั้งเวดตอนเพลวันนี่ที่กระท่อมร้างหลังบ้าน “พัชรภรณ์”
ครับ มันจะมารับเครื่องสังเวท และเงินสดแสนบาท คุณหญิงท่านไซ้ให้เมียผมทำเครื่องเช่นครับ
และปกปิดเรื่องนี้เป็นความลับตามที่ยมบาลมันขู่บังคับไม่ให้ปริปากบอกใคร”

พลยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลาแล้วกล่าวกับคณะพรรคของเขา

“สิบนาฬิกาสิบห้านาทีแล้ว เร็วรีบกลับไปบ้าน โดยเร็วที่สุด ก่อนที่ยมบาลมันจะ
เอาเงินสดแสนบาทไปจากคุณแม่”

ศาสตราจารย์ดิเรกเห็นพ้องด้วย

“ออไรน์ เราคงจะได้เห็นหน้าตายมบาลในวันนี้ ถึงกับขึ้นมารีดไถมนุษย์ก็แสดง
ว่ายมบาลหมดศักดิ์ศรีแล้ว”

ทุกคนต่างผลุนผลันลุกขึ้นยืน และหยิบเสื้อสากลขึ้นสวม พลล้วงกระเป๋ากางเกง
หยิบซองธนบัตรออกมาแล้วดึงธนบัตรใบละร้อยบาทปึกหนึ่งรวม 1,000 บาทออกมายื่นส่งให้
นายหยด

“กันให้แกเป็นรางวัลหยด คนเราทำดีย่อมได้รับความดีตอบแทนเห็นทันตาอย่าง
นี้แหละ เอาเงินนี้ไว้ไซ้”

หยดยิ้มเศร้า ๆ

“ผมไม่ได้นำข่าวร้ายมาเรียนให้คุณทราบเพื่อหวังเงินรางวัลหรอกครับ”
นิกรพูดเสริมขึ้น

“นายหยดเขาไม่เอาส่งมาให้กันก็ได้ไว้พล”

นายหยดสะอื้นโหยงหันมาค้อนนิกร

“เอาซีครับ เงินตั้งพันบาทน้อยอยู่หรือครับ แต่ก่อนที่ผมจะรับเงิน ผมก็ต้องเรียนให้คุณพลเข้าใจเสียก่อน” พุดจบเขาก็ยกมือไหว้พลอย่างนอบน้อมแล้วรับเงินมาเก็บไว้ในกระเป๋าเสื้อของเขา “ขอบพระคุณครับที่เมตตาผม ผมจะไม่ลืมพระเดชพระคุณของคุณเลย”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เดินเข้ามาหาพลแล้วกล่าวอย่างเป็นทางการ

“รับตำรวจไปด้วยไม่ดีหรือ จะได้ให้ตำรวจเขาเอาด้วยมบาลมาไว้ที่โรงพัก”

พลยกนาฬิกาขึ้นมองดูเวลาอีก

“ไม่ต้องหรอกครับคุณอา เสียเวลาเปล่า ๆ ตอนนี่เราจะต้องทำงานแข่งกับเวลา
อย่างไรก็ต้องไปให้ถึงบ้านก่อน 11 นาฬิกา รีบไปเถอะครับ ให้ยายแห้วขับรถเข้าทางซอยหลังบ้าน
แล้วพวกเราลงจากรถเข้าประตูหลัง สำหรับขมบาลคงไม่มีฤทธิ์เดชอะไรหรอกครับ ช่วยกันตะคน
ละทีสองทีก็หมดบ เรื่องนี้ผมสงสัยว่าคนในบ้านเราอาจจะคบคิดกับขมบาลวางแผนเล่นงาน
คุณแม่”

นายพลดิเรกเห็นฟ้องด้วย

“ออไร้นั้น อย่างน้อยก็ต้องมีใครคนหนึ่งร่วมงานกับมัน สมัยนี้คนที่ซื่อสัตย์ต่อเรา
จริง ๆ นั้นหายากเพราะเงินมันเป็นสิ่งเข้ายวน รีบไปบ้านกันเถอะ อย่างไม่ไรเราก็ต้องจับขมบาล
ให้ได้”

ก่อนจะถึงพล หรือเวลา 11.00 น.

ป้าแยมลำเลียงเครื่องเช่นสังเวยเข้ามาทางประตูรั้วหลังบ้าน “พัชรภรณ์” และใช้
เวลาลำเลียงหลายเที่ยวไม่ต้องการให้คนใช้ชายหญิงสงสัย หรือสนใจ ตามธรรมดาหญิงชราผู้นี้
เข้านอกออกในได้เสมอ พวกคนใช้ต่างกำลังทำงานของตนตามหน้าที่ จึงไม่มีใครเอาใจใส่กับป้า
แยม เข้าใจว่าป้าแยมมาเก็บผักนึ่งตำลึงหรือกระถิน ยอดแค ซึ่งมีอยู่มากมายในสวนหลังบ้าน
“พัชรภรณ์” ป้าแยมลำเลียงเครื่องเช่นสังเวยใส่กระจาดมา เอาผ้าปิดมามีคิชิด

คุณหญิงวาดแอบมาที่กระท่อมร้างท้ายสวนก่อนเวลา 11.00 น.เล็กน้อย ท่านแกล้ง
ใช้ให้ส่นางไปซื้อผ้าตัดเสื้อ และเครื่องใช้ให้ท่าน ตลอดจนเครื่องบริโภคต่าง ๆ ซึ่งจำเป็นต้องมี
สำรองไว้ นันทา, นวลลออ, ประภา และประไพนั่งรถเบนซ์เก่งออกไปจากบ้าน “พัชรภรณ์”
ตอน 10.00 น.นี้เอง คุณหญิงเรียกระดมคนสวนให้มาทำงานทางด้านหน้าตึก ส่วนสาวใช้ทุกคนก็
ขึ้นมาทำงานบนตึก พวกแม่ครัวสามสี่คนคงขลุกอยู่ในตึกโรงครัวล้างถ้วยชาม หรือเตรียมอาหาร
นอกจากนี้ก็ช่วยกันทำความสะอาดครัวอันเป็นหน้าที่ของตน

บริเวณสวนหลังบ้านสงบเงียบ

คุณหญิงวาดกับป้าแยมกำลังช่วยกันจัดวางเครื่องเช่นสังเวทลงบนเสื่อจันทบุรีพื้นใหญ่ให้เรียบร้อย กระท่อมนี้เป็นกระท่อมที่ลุงม้วนหัวหน้าคนสวนเคยอยู่อาศัย ถึงแม้เป็นกระท่อมเล็ก ๆ ก็สร้างไว้สวยงาม ต่อมาคุณหญิงวาดสั่งให้ลุงม้วนย้ายไปอยู่เรือนเล็กกริมรั้วหน้าบ้าน “พัชรภรณ์” และห้ามไม่ให้ใครใช้กระท่อมนี้เป็นที่อยู่อาศัยหรือพักผ่อน เพราะท่านจับได้ว่าสาวใช้กับคนสวนของท่านคู่หนึ่งได้ยึดกระท่อมนี้เป็นโรงแรม หรือบังกะโลสวนสวรรค์ ท่านก็เลยปิดใส่กุญแจ และมีคำสั่งว่า ถ้าใครรูดกุญแจ หรือไขกุญแจเปิดเข้าไปจะถูกลงโทษอย่างหนักคือตบหน้า ตัดเงินเดือน และไล่ออกจากงานไป

ด้านหลังกระท่อมมีห้องแบบกระเปาะซึ่งพอเป็นที่ทำครัวได้ และมีประตูเปิดออกไปสู่รั้ว คุณหญิงวาดหาทราบไม่ว่ากลอนประตูด้านหลังถูกถอดออกมานานแล้ว ประตูจึงปิดไว้เฉย ๆ พวกคนใช้หรือคนสวนแอบมานอนเล่นในตอนกลางคืนเสมอ บางทีคนใช้หรือคนสวนก็พาสาวใช้มานั่งจู้กันเล่นนิทานสู่กันฟังตามประสาหนุ่มสาวที่ชอบชูสองนิ้วโดยไม่ต้องดื่มยาหลอก

“คุณหญิงนั่งเฉย ๆ เอะเจ้าคะ ดิฉันจัดของเอง” ป้าแยมพูดพลางทำงานพลาง

คุณหญิงวาดถอนหายใจเฮือกใหญ่ ท่านมองดูเงินสด 100,000 บาท ซึ่งเป็นธนบัตรใบละร้อยบาทใหม่เอี่ยมปึกละหมื่นบาท มีกระดาษคาดติด และมีชื่อผู้รับเงินของธนาคารรวม 10 ปีกด้วยกัน ความเศร้าเสียดาย เงินแสนบาทนี้วางอยู่บนพานเงินอันเป็นเครื่องสังเวทของคัมภีร์ราชเจ้า อย่างไรก็ตาม เมื่อคุณหญิงวาดคิดว่าเงินแสนบาทซื้อชีวิตท่าน และหลานชายของท่าน ทั้งสี่คนไว้ ท่านก็เห็นว่าไม่มากมายอะไรนักสำหรับคนมีเงินอย่างท่าน

เมื่อป้าแยมใช้มีดเลื่อนหัวหมูเลื่อนเปิด ใก่ออกเป็นชิ้นเล็ก ๆ อย่างละชิ้นตามธรรมเนียมของการเซ่นไหว้ การเตรียมสังเวทของคัมภีร์ราชเจ้าเสร็จเรียบร้อย หญิงชราหมอนวดชั้นดีคลานเข้ามาหาคุณหญิงวาด

“ก็โหมงแล้วเจ้าคะ”

คุณหญิงวาดเปิดกระเปาะเงินออกหยิบนาฬิกาข้อมือฝังเพชรยี่ห้อชั้นเยี่ยมของนันทาศรีสะใภ้ของท่านออกมาดู

“เกือบเพลแล้วละแม่แยม อีกสองนาทิต่านนั้น”

“เจ้าคะ ถ้ายังงั้นคุณหญิงจูดรูปเทียนได้แล้วเจ้าคะ ระลึกถึงท้าวมัจจุราชท่านจะได้เสด็จมารับเครื่องสังเวท และเงินของคุณหญิง”

“นี่หมายความว่าเราก็ต้องเห็นตัวท่านด้วยนะซี”

“เจ้าคะ ท่านคงสำแดงร่างให้เราเห็นแน่นอน”

คุณหญิงวาดรู้สึกขนพองสยองเกล้า

“ฉันทใจไม่ดีเสียแล้วละแม่แยม รูปร่างหน้าตาของท่านคงจะน่ากลัวไม่น้อยแกล้วท่านไหม”

“กลัวลึคะ โธ่ - ถ้ามได้ ท่านเป็นผู้กำชีวิตมนุษย์ไว้ ท่านจะเอาใคร ไปเมืองผี เมื่อไรก็ได้ คราวนี้เท่าที่เขาเล่าลือกัน ท่านต้องการมนุษย์ในกรุงเทพ ฯ ตั้งแสนคน เจ้าประคุณเอ๊ย ไม่รู้ว่าท่านจะเอาไปทำไมตั้งมากมายก่ายกองเช่นนี้”

คุณหญิงวาดจัดแจงจุดเทียนจี๊ฟี่หนึ่งเล่มแล้วปักไว้บนเชิงเทียนขนาดกะทัดรัด ต่อจากนั้นท่านก็จุดธูปกระแจะขึ้น 3 ดอก กลิ่นธูป และควันเทียนหอมตลบอบอวล

“แม่แยม”

“เจ้าขา”

“ถ้ายังงี้ละก็เกอย่าทิ้งฉันนะ” คุณหญิงวาดพูดเสียงสั้นเครือผิดปกติ

“เจ้าคะ ดิฉันจะอยู่เป็นเพื่อคุณหญิงตลอดเวลาเชียวเจ้าคะ”

“เฮ้อ ชักปอดคลอเสียแล้วซีไวย่ ฉันยอมรับตามตรงว่าฉันกลัวยมบาลท่านมาก แต่ว่า...ฉันไม่มีทางเลือกเลยอย่างไรฉันก็ต้องเผชิญหน้ากับท่าน”

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ คุณหญิงวาดประนมมือถือธูปนี่ก็อธิษฐานขอเชิญองค์ มัจจุราชเจ้ามารับเครื่องสังเวย และรับเงินค่าไถ่ชีวิต 100,000 บาทที่ท่านเตรียมไว้ให้เสร็จแล้วท่านก็ ปักธูปลงในกระถางธูปแล้วก็มลงกราบ

ทันใดนั้นเอง คุณหญิงวาดกับป้าแยมก็อกลั่นขวัญแขวนไปตามกัน เมื่อแลเห็น ยมบาลเสด็จออกมาจากห้องครัวหลังกระท่อม มือขวาของพระยมหิ้วกระเป่าผ้าใบ

“ว้ายตาเถร.....”คุณหญิงวาดร้องลั่น

ป้าแยมกระซิบบอก

“ไม่ใช่ตาเถรหรือเจ้าคะ ท่านมาแล้ว พระยมเจ้าคะ”

คุณหญิงวาดอกลั่นขวัญแขวนหันมากระซิบถามป้าแยมเบา ๆ

“นี่นะระอะพระยม หน้าตาขี้ก่อกะถูกหมาฟัด”

“อู๊ย อย่าพูดอย่างนี้ซีเจ้าคะ” แล้วก็หมอบนึ่งเฉยคอยฟังพระรับสั่ง

คุณหญิงกับป้าแยมต่างก็มลงกราบท้าวมัจจุราชหมอบนึ่งเฉย พระยมเดินเข้ามา ทรงตัวลงนั่งบนเสื่อจันทบุรีผืนใหญ่ พระองค์สวนเสื่อคล้ายกับเสื่อปริญญาเนติบัณฑิต ใบหน้า แสยะน่ากลัวมีเขาสัน ๆ บนศีรษะทั้งสองข้าง หน้าตาของพระยมคือหน้ากากยางนั่นเอง

ท้าวมัจจุราชกระแอมเสียงลั่น

“เข้ามาแล้วคุณหญิง หาทางเข้าบ้านไม่ถูกเกือบจะต้องปีนรั้วเข้ามา ดูข้าคือองค์ มัจจุราชเจ้าผู้เป็นใหญ่ในเมืองนรก หรือโลกันทรนคร”

คุณหญิงวาดกับป้าแยมตัวสั่นงันงก ทั้งสองก้มหน้าก้มหน้าไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมามองคุณ องค์มัจจุราชเจ้า

“เชิญแตก...เอ๊ย.....เชิญเสวยเถอะเพคะ” คุณหญิงวาดกล่าวขึ้นอย่างเกรงกลัว “หม่อมฉันจัดเครื่องสังเวยมาถวายพระองค์ตามรับสั่งแล้ว พร้อมด้วยเงินสดแสนบาท”

พระยมทรงพระสรวลเสียงหัว ๆ

“ดีมาก ข้าขอขอบใจคุณหญิงที่รักษาคำมั่นสัญญา แต่ว่าเบี่ยงกันในพาน
นั่นนะเบี่ยงก็จริง ๆ หรือเบี่ยงก็หลวงพ่อดู”

“เบี่ยงก็จริง ๆ เพคะ หม่อมฉันไปเบิกมาจากธนาคารของดิฉันเมื่อบ่ายวานนี้เอง”
หน้ากายแบบพิเศษแบบสนิทเนื้อ เจาะช่องนัยน์ตาจุกและปากทำให้ใบหน้า
ของชายหญิงที่สมมติตัวเป็นพระยมคล้ายกับใบหน้าของอสุรกายที่นาเกลียดน่ากลัว คุณหญิงวาด
เผยหน้าขึ้นมองดูแวบเดียวก็ใจหายรีบก้มหน้าทันที

ท้าวมัจจุราชดึงพานใส่ธนบัตรเข้ามาหาพระองค์แล้วหยิบเงินออกมาวางบนตัก
ด้วยความตื่นเต้นดีใจที่จะได้เป็นเจ้าของเงินแสน

“เพื่อให้ข้าแน่ใจว่าเงินทั้งหมดนี้เป็นเงินจริง ๆ และครบแสนบาท ข้าต้องนับ
ดูก่อน” ยมราชรับสั่งเสียงหัว “สมัยนี้ไม่ใช่สวรรค์หรือนรก หรือในมนุษย์โลกเชื่อถือกันไม่ได้
เมื่อสองสามวันมานี้ข้าก็โดนมาทีหนึ่งแล้ว ตกลงขอลี้ชีวิตหมื่นบาท แต่เอาใบละร้อยปะหน้าปะ
หลังเศษกระดาษที่ตัดเท่ากับใบละร้อย พอข้ากลับไปเมืองนรกก็ปรากฏว่าได้เงินเพียง 200 บาท
เท่านั้น ครั้นจะส่งผีมาเอาชีวิตมันหรือก็ได้ให้คำมั่นสัญญากับมันไว้แล้วว่าจะไม่เอาชีวิตมัน”

คุณหญิงวาดพุดระล่ำระลัก

“เชิญตรวจเถอะเพคะ ปีกละหมื่นบาทครบถ้วนไม่ขาดไม่เกิน รวม 10 ปีก”

ท้าวมัจจุราชไม่ได้นับธนบัตรทีละใบ เพียงแต่หยิบขึ้นมาดูทีละตั้งแล้วพลิกดู
เพราะกลัวกระดาษสอดใส่ เสร็จแล้วก็เก็บเงินไว้ในกระเป๋าผ้าใบที่เตรียมมาที่ละมัดจนครบ
10 มัด 10 ปีก

พระผู้เป็นใหญ่ในเมืองนรกทรงพระสรวลว่า

“ขอบใจ ขอบใจมากคุณหญิง เมื่อคุณหญิงจ่ายเงินให้ข้าแสนบาทถูกต้องตามที่เรา
ตกลงกัน ข้าก็รับรองว่าข้าจะไว้ชีวิตคุณหญิงกับลูกหลานคุณหญิงตลอดจนคนในบ้านนี้ คุณหญิง
อย่าเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง และอย่านำความไปแจ้งตำรวจทราบเป็นอันขาด ข้าไม่กลัวตำรวจหรอก
แต่ข้าไม่อยากให้เป็นเรื่องอื้อฉาวกับหนังสือพิมพ์ลงว่าเทพเจ้าชั้นดีอย่างข้าริบไถเงินมนุษย์”

“เพคะ หม่อมฉันเขียบปากแน่นเลยเพคะ”

“ดีมาก อีแก่มันด้วยนะ”

ป้าแยมตัวสั้นเหมือนลูกนกพุดอะไรไม่ออก คุณหญิงวาดชำเลืองมองดูพระยมอีก
ครั้งหนึ่ง แต่แล้วท้าวมัจจุราชก็ตวาดลั่น

“มองหน้าข้าทำไมคุณหญิง”

“โอ๊ย ไม่ตั้งใจเพคะ หม่อมฉันกลัวแล้ว”

พระยมทรงพระสรวลปลักพานเงินออกไป วางกระเป๋าผ้าใบลงข้าง ๆ แล้วเริ่มลงมือเสวยเครื่องสังเวทอย่างตะกละตะกรามเหมือนกับอดหยากมานมนาน พระองค์ก็ศึกษาไถ่ตอนออกมาหาหนึ่งยกขึ้นใส่ปากกัดเคี้ยวอย่างเอร็ดอร่อยแล้วพระองค์ก็รินเหล้าใส่แก้วยกขึ้นดื่ม

ทันใดนั้นเอง พล พัชรารักษ์ก็กับคร.ดิเรกก็บุกเข้ามาทางหน้ากระท่อม ป้าแยมแลเห็นเข้าก็ร้องอุทานออกมาดัง ๆ

“คุณพล.....คุณหมอ”

พระยมสะดุ้งเฮือกเหมือนกับถูกเข็มแทง คุณหญิงวาดเงยหน้าขึ้นมองดูลูกชายสุดสาวทของท่าน และนายพลดิเรกแล้วท่านก็โบกมือไล่

“ออกไปลูกพลพ่อดิเรกออกไปเสียก่อน แม่กำลังเฝ้าพระยม”

ท้าวมัจจุราชคว่ำกระเป๋าใส่เงินแผ่นพรวดลุกขึ้นยืน วิ่งปราดไปที่ห้องครัวเพื่อจะหลบหนีออกทางประตูหลังกระท่อม อันเป็นทางที่พระองค์เสด็จมา แต่แล้วพระองค์ก็เผชิญหน้ากับนิกร, กิมหงวน, เจ้าคุณป๋อจันนี่ ๆ และเจ้าแห้วยืนจุกประตูหลังกระท่อมอยู่ ศาสตราจารย์ดิเรกโบกมือให้

“ฮัลโลล พระยม เฮวี่ อาร์ ยู”

พระยมล่าถอยกลับเข้ามาในกระท่อมอีก แล้วกระซอกมิดพทที่เห็นใบไม้ได้เข็มขัดออกมาถือกระซบมัน

“หลีกทางให้ผม” เขากล่าวกับพลด้วยเสียงเด็ดขาด “มายผมแทงคุณตายคาที่”

พลโบกมือไล่คุณหญิงวาดและป้าแยม

“คุณแม่กับป้าแยมรีบออกไปครับ ประเดี๋ยวจะถูกแทงตาย”

เท่านั้นเองคุณหญิงวาดก็คว่ำกระเป๋าถือของท่านพาป้าแยมหมอนวดชั้นดีลุกขึ้นวิ่งจืดออกไปทางหน้ากระท่อม ในเวลาเดียวกันเสี่ยหงวนก็พานิกรกับเจ้าคุณป๋อจันนี่ ๆ เข้ามายื่นเรียงรายกระจายกำลังกันไปทั่วกระท่อม ซึ่งมีเนื้อที่กว้าง 3 เมตร และยาว 3 เมตร

ยมบาลยกสายกระเป๋าผ้าใบคล้องบ่าไว้ เตรียมพร้อมที่จะพาเงินแสนบาทหนีไป เขาขึ้นหันหลังพิงเสากระท่อม และถือมิดพทในท่าเตรียมแทง

“มา ใครไม่รักชีวิตก็เรียงหน้าเข้ามา”

พล พัชรารักษ์ถอดเสื้อสากลออกโยนไปให้เจ้าแห้วรับไว้ แล้วแก๊นึ่คไทเงื่อนกะลาตีออกมาถือเป็นอาวุธ พลยิ้มให้เพื่อนเกลอของเขาอย่างใจเย็น

“กันจะใช้เน็คไทรัดคอขมบาล วันนี้นักันจะแสดงบทบาทเป็นเจมส์ บอนด์ไว้ย”

“เฮ้ยๆๆ” เสี่ยหงวนร้องลั่น “เล่นกับมีดระวังนะไว้ย จิวกเดียวสะคือทะเลแล้วจะว่าไม่บอก”

เจ้าคุณป๋อจันนี่ ๆ ล้วงปืนพกในกระเป๋ากางเกงออกมา

“อย่าพล อาศัยมันเอง”

ยมบาลเค้นหัวเราะ จ้องมองดูเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ด้วยแวตาวาวโรจน์
“ยิ่งซีกรับได้เท่า” พระยมรับสั่งเสียงกร้าว “คนอย่างผมถึงถูกปิ่นก็คงไม่ตายคาที่
อย่างไรผมก็คงวิ่งเข้าไปแทงเจ้าคุณได้ และเอาเจ้าคุณไปเมืองผีกับผม”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ฟันหัวเราะ

“ยังงั้นกูเก็บปิ่นดีกว่า”

พลโบทมือห้ามคณะพรรคของเขา

“ยื่นดูเฉย ๆ เอะอะพวกเรา กันจัดการกับยมบาลเอง” พูจอบพลก็ถือเน็คไทเดินเข้าไปหา

นิกรก้มลงกระซอกขาไถ่ตอนออกมาได้ขาหนึ่งแล้วร้องบอกพล

“ระวังให้ดีพล พยายามรัดคอมันให้ได้”

พระยม โผนเข้าแทงพลด้วยมีดพกคู่มือทันที แต่พลกางเน็คไทกั้นมีดไว้ได้แล้ว
ถอยออกมา เจ้าแห้วถือไม้ดุ้นเขี้ยวเริ่มทำท่าจะเข้าช่วยพล แต่เสียงหวนห้ามไว้

“อย่า อ้ายแห้ว อย่าใช้วิธีสุนัขพรรค หรือหมาหมู่ รับรองว่าอ้ายพลปราบยมบาล
ได้โดยไม่ยากลำบากอะไรนัก”

เจ้าแห้วขบกรามกรอด

“รับประทาน ถ้ามันแทงถูกคุณพล ผมตีกบาลและเลขนะครับ”

“เออ ลันก็ไม่ยอมปล่อยให้มันหลบหนีไปอย่างลอยนวลเหมือนกัน”

ยมบาลกระโดดเข้าแทงพลอีกคราวนี้พระยมถูกถีบด้วยเท้าซ้ายเซตลาออกไป
ปะทะฝากระท่อมดังโครม ก่อนที่พระยมจะตั้งตัวติดพลก็ปราดเข้าประชิดตัว เตะด้วยเท้าขวาเต็ม
เหนียวเสียงดังฉาด เท้าที่สวมรองเท้าหนังสัฟไฟสบหน้าซีกซ้ายของยมราชดังสนั่น พระยมปล่อย
มีดพรู่วงหลุดจากมือเพราะมีนงเข้าอ่อนถึงกับทรุดตัวนั่งยกมือซ้ายจับเสาริมกระท่อมไว้ พลรีบ
เตะมีดมาทางคณะพรรคของเขา เท่านั้นเองพระยม หรือท้าวมัจจุราชก็ไม่มีคามหมายอะไรสำหรับ
พลอีกแล้ว

พลกระซอกด้วยยมบาลลุกขึ้นปล่อยหมัดสุดขวาทะแทกหน้าพระยมเต็มเหนียว
นายผีล้มลงไปอีก นิกรวิ่งเข้ามั้นกันพลไว้

“กันเองอ้ายพล มันกำลังเมาหมัดอย่างนี้กันสู้มันได้แห่ง ๆ” แล้วนิกรก็ยกเท้าขวา
ตีตลุกแปดกลางพระยมดังพล้อก หันหลังตีตลุกไขว้อีกทีหนึ่ง

ยมราชนั่งเหยียดเท้าในท่าสะลิมสะลือ คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ
และเจ้าแห้วเข้ามายืนล้อมล้อม เจ้าแห้วเงื้อไม้ท่อนสี่เหลี่ยมฟาดกบาลพระยมทีหนึ่ง และก่อน
ข้างแรง

“นี่แน่ะ นี่แน่ะ มึงมาหลอกหลวงเจ้านายกู”

พลกระซอกกระเป่าผ้าใบที่บรรจุเงินสดแสนบาทออกมาจากบ่าพระยมแล้วส่งให้นายพลดิเรก ต่อจากนั้นเขาก็ดึงตัวมราชให้ลุกขึ้น แล้วกระซอกหน้ากากที่ปิดบังใบหน้าออก ทุกคนต่างจ้องมองดูพระยมแล้วร้องขึ้นดัง ๆ

“อ้ายเป็ย”

พระยมสิ้นฤทธิ์แล้ว เขาคือนายเป็ยคนขับรถนายทหารหน่วยเม็ค บ้านอยู่ในซอยข้างบ้าน “พัชรภรณ์” เป็ยมีนิสัยสันดานอันธพาลขโมยขโมยรถยนต์ และน้ำมันรถไปขายหลายครั้ง บางทีก็ชกต่อยพวกคนสวน หรือคนใช้บ้านนายพันโท นายทหารอเมริกันแลเห็นความเลวร้ายของเป็ยหนักเข้าก็ไล่เป็ยออกจากงาน เป็ยเคยเข้ามาสังสรรค์กับพวกคนใช้ชายหญิง และคนสวนของบ้าน “พัชรภรณ์” บ่อย ๆ อยากจะทำงานเป็นคนรถที่นี่ แต่คุณหญิงวาดชอบเลี้ยงคนเก่าแก่จึงไม่รับเป็ยไว้เป็นคนรถ และท่านได้ทราบว่เป็ยมีนิสัยไม่สู้จะดีนัก

พลยกมือชี้หน้าเจ้าหนุ่มร่างใหญ่ในวัยเบญจเพศ

“ทำไมแกมาหลอกหลวงขู่เชิญคุณแม่ฉัน”

เป็ยยิ้มแค้น ๆ

“ผมอยากได้เงินครับ”

เสีหงวนมองดูพระยมอย่างขบขัน

“แกไปเอาเสื้อครุยมาจากไหนวะ”

เจ้าเป็ยตอบตามตรง

“ผมเช่าเขามาครับ เขาคิดค่าเช่าวันละ 50 บาท เจ้านายกรุณาปล่อยลูกนกลูกกาเอาบุญเถอะครับ ผมสาบานให้ก็ได้ว่าผมจะไม่ทำเช่นนี้อีก”

เจ้าแห้วตวาดแเว็ด

“ปล่อยยังงัยกันวะ นี่ถ้าเจ้านายท่านไม่รู้เรื่องนี้ แกก็เอาเงินไปกินแสนบาทอย่างสบาย ฉันนะเคยบอกแกแล้วว่าอย่าเสือกเข้ามาในบ้านนี้บ่อย ๆ แกไม่มีกินมากกราบเท้าขอคุณหญิงท่าน ท่านก็ลงให้เงินแกใช้ อยากตีกบาลมึงอีกเหลือเกินให้ดินตาย เอาเสีอีกไปกรี”

นายพลดิเรกคว้าข้อมือเจ้าแห้วไว้

“พอแล้ว อย่าดูให้มันมากนักเลยวะ”

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ เลื่อนตัวเข้ามายื่นเผชิญหน้าพระยมแล้วกล่าวถาม

“รับสารภาพมาตามตรงอ้ายเป็ย มีคนในบ้านนี้ร่วมคิดกับแกใช่ไหม”

“อ้า – ไม่ – ไม่มีครับได้เท่า”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“อย่าโกหก ถ้าไม่มีคนในบ้านเป็นสายให้แก หรือร่วมงานกับแก แกคนเดียวทำงานไม่สำเร็จหรอก บอกมานะอ้ายเป็ย มีใครร่วมมือกับแก”

“โธ่ – ไม่มีจริง ๆ ครับคุณนิกร”

นิกรหันขวับมาทางเจ้าแห้ว

“แกไปที่โรงครัวเดี๋ยวนี้ยายแห้ว ขอเม็ดเมงลักแม่ครัวเขา มีอยู่เท่าไรเอามาให้หมด เอาใส่ลงไปนึ่งในขันน้ำแล้วเอามาให้ยายเปียกิน ถ้ามันไม่กินก็ยิงมันทิ้งเสีย แล้วบอกตำรวจว่ายายเปียล้มทับปืนเรา”

“ไอ้ย” เจ้าเปียร้องลั่น “กรุณาผมเถอะครับคุณนิกร กินเม็ดเมงลักที่ยังไม่ทันละลายเข้าไปตั้งขัน มันเข้าไปบานในท้องผมผมก็ท่งทึงเท่านั้น”

นิกรหัวเราะหึ ๆ

“ถ้าเช่นนั้นก็บอกว่ามีใครร่วมคิดกับแก”

“ยายเพิ่งครับ ยายเพิ่งมันเป็นคู่คิดของผม”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างมองดูหน้ากัน เลียหงวนกล่าวขึ้นอย่างเดี๋ยวดาลว่า

“ในที่สุดเกลือของเราก็กายเป็นกะปิ”

ท่านเจ้าคุณอดหัวเราะไม่ได้

“อะไรของแกอะไรหงวน มีแต่เขาว่าเกลือกลายเป็นหนอน” แล้วท่านก็หันมาทางเจ้าแห้ว “ไปลากตัวยายเพิ่งมานี่ แล้วเชิญคุณหญิงเข้ามาในกระท่อมด้วย”

เจ้าแห้วผลุนผลันออกไปจากกระท่อมอย่างร้อนรน นิกรทรุดตัวลงนั่งบนเสื่อจันทบุรีแล้วจัดการเครื่องเช่นสังเวชอย่างสบายใจ จนกระทั่งคุณหญิงวาดพาป้าแยมเข้ามาในกระท่อม พลกล่าวกับท่านทันที

“นี่ยังไงล่ะครับคุณแม่ ด้วยมบาล”

คุณหญิงวาดมองดูเจ้าเปียด้วยความเดี๋ยวดาล ป้าแยมก็เช่นเดียวกัน ท่านเดินเข้ามายกงานใส่ขนมต้มแดง และต้มขาวซึ่งบรรจุอยู่ในกระทงขึ้นมา แล้วปราศเข้ามายื่นเผชิญหน้าเจ้าเปีย

“แกทำให้ฉันเข้าใจผิดคิดว่ามบาลจริง ๆ ฉันว่ารุ่นใจนอนไม่หลับตลอดคืน กลัวว่าท่านจะมาเอาชีวิตฉัน และหลาน ๆ ของฉัน ที่แท้มบาลก็คือแก่นั่นเอง หมดทางทำมาหากินแล้วหรืออะยายเปียคือ”

เปียยิ้มแห้ง ๆ

“แล้วแต่จะโปรดเถอะครับ ผมผิดไปแล้ว”

“อี ผิดไปแล้ว แต่ว่าฉันถึงกับลงทุนกราบไหว้แก และพูดกับแกเหมือนอย่างพูดกับเจ้านาย คนอย่างแกมันเลวชาติมาก ขอให้ฉันถวายเครื่องเช่นสังเวชให้แก่หน่อยเถอะ” พูดจบท่านก็ยกงานขนมต้มแดง และต้มขาว โปะลงบนศิระะเจ้าเปียเต็มแรง จนกระทั่งงานแตกออกเป็นสองชิ้น

ขนมและเปาะเปื้อนสี่พระยามไหลย้อยลงมาตามใบหน้า ลีศหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างหัวเราะชอบใจไปตามกัน ป้าแยมก้มลงหยิบจานของหวานคือสังขยากับทองหยิบขึ้นมาแล้วเดินเข้ามาหาหม่อมมา

“กูต้องล้างแค้นมึงบ้างละอ้ายเปี้ย”

“โอ๊ย อย่าครับป้า”

ป้าแยมไม่ฟังเสียงโปะจานขนมลงไปบนกบาลเจ้าเปี้ยทันที เจ้าเปี้ย หรือพระยมร้องไห้โฮ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ มองดูคุณหญิงวาดอย่างขบขัน ท่านเอื้อมมือรับกระเป๋าคำไปชิปรดมาจากศาสตราจารย์ดิเรกแล้วส่งให้คุณหญิงวาด

“เงินของคุณหญิงแสนบาทยังอยู่ในกระเป๋านี้ครบถ้วน นี่ถ้าพวกเราไม่ทราบข่าวจากนายหยดผิวแม่แยม คุณหญิงก็คงสูญเงินแสนบาทแน่นอน”

คุณหญิงวาดลืมหูลง

“อ้อ นายหยดเขาไปบอกหรือคะ”

พลตอบแทนเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“ครับ เขาไปหาเราที่โรงแรม และเล่าเรื่องนี้ให้ฟัง พวกเราก็รีบมาบ้านช่วยคุณแม่ไว้ก่อนที่จะสูญเงิน ผมให้รางวัลนายหยดเขาไปพันบาทแล้วครับ”

“ยังงั้นระะ ดีแล้วลูก เออเนาะหยดมันน่ารักเหลือเกิน แม่อยากรู้มันว่ามีคนในบ้านเราเป็นสาย หรือสมรู้ร่วมคิดกับอ้ายเปี้ยหรือเปล่า เมื่อกี้ถามอ้ายแหม่มก็ไม่ตอบรับวิ่งไปทางหน้าตึก”

พลว่า “อ้ายเพิ่งร่วมมือกับอ้ายเปี้ยครับ”

“ตายแล้ว” คุณหญิงวาดอุทาน “อ้ายเพิ่งกลายเป็นมนุษย์สารเลวไปแล้ว เออเนาะนึกว่ามันจะเป็นคนดีกลับกลายเป็นตะเข้ไปแล้วน่าเจ็บใจนัก”

เสีหงานพูดเสริมขึ้น

“มันอยากย้ายบ้านไปอยู่ในคุกก็ตามใจมันเถอะครับคุณอา ประเดี๋ยวผมจะโทรศัพท์ให้ตำรวจมารับอ้ายเปี้ย และอ้ายเพิ่งไปโรงพัก”

คุณหญิงวาดโบกมือห้าม

“ไม่เอาๆ เรื่องเอาคนเข้าคุกเข้าตะรางอาไม่ชอบ ไล่มันออกไปจากบ้านเราก็แล้วกัน” แล้วท่านก็ยกมือชี้หน้าเจ้าเปี้ย “ต่อไปนี่แกอย่าเข้ามาในบ้านฉันอีกนะ”

เจ้าแห้วพาตัวเดินเข้ามาในกระท่อมแล้วรายงานให้พลทราบ

“รับประทาน อ้ายเพิ่งรู้ตัวหลบหนีออกไปจากบ้านเมื่อคืนนี้เองครับ”

“ดีแล้ว ไปเสียได้ก็ดี” แล้วเขาก็กล่าวกับคณะพรรคของเขา “กินเครื่องเช่นกันเถอะโว้ยพวกเรา ล้วนแต่ของดี ๆ ทั้งนั้น ชื่นชักร้าอ้ายกรฟาดเรียบ อ้ายแห้วพาอ้ายเปี้ยออกไปจากบ้านเราเดี๋ยวนี้ อย่าไปทำอะไรมันนะ”

ถึงแม้มีข่าวมบาลคุกคามเอาชีวิตรมนุษย์ คุณหญิงวาดก็หายกลัวท้าวมัจจุราชแล้ว
ไม่ปรากฏว่ามบาลกล้ากรายแถวบ้าน “พัชรภรณ์” อีกเลย

จบบริบูรณ์